

Quý anh chị và các bạn thân mến,

Hôm nay, tại Ronneburg, chúng ta lại có dịp ngồi bên nhau trong lần hội ngộ thứ 30 của gia đình Petrus Ký. Ba mươi lần gặp gỡ. Ba mươi lần những người bạn học ngày xưa từ nhiều nơi trên nước Đức, trên Âu châu, trên thế giới tìm về với nhau.

Có người đã đi hàng trăm cây số, có người hàng ngàn cây số.

Có người năm nào cũng đến.

Có người vì sức khỏe, vì hoàn cảnh, đã vắng mặt một thời gian rồi hôm nay mới gặp lại.

Nhìn quanh căn phòng này, chúng ta không chỉ thấy những khuôn mặt quen thuộc. Chúng ta còn nhìn thấy cả một quãng đời. Một thời tuổi trẻ. Một thời học trò. Một thời mà mỗi người đều mang trong lòng những ước mơ rất đẹp.

Có lẽ ở tuổi chúng ta hôm nay, mỗi người đều đã đi qua rất nhiều chặng đường. Chúng ta đã trải qua những thành công và thất bại.

Niềm vui không thiếu mà mất mát cũng không phải là ít...

Chúng ta đã sống xa quê hương hàng chục năm. Có người đã sống ở nước ngoài lâu hơn cả thời gian sống trên quê hương mình.

Nhưng rồi thời gian cũng dạy cho chúng ta một điều.

Rằng sau tất cả những gì đã có và đã mất, điều còn lại quý giá nhất không phải là chức vụ, tiền bạc hay thành tựu.

Điều còn lại quý giá nhất chính là **những con người đã cùng chia sẻ một phần cuộc đời với mình. Là tình bạn. Là kỷ niệm. Là những người vẫn còn nhớ tên mình sau hơn nửa thế kỷ.**

Ở tuổi này, chúng ta còn lại gì ngoài tình bạn? Còn lại gì ngoài những kỷ niệm của một thời trung học?